

Kresna noč.

1.

Polagoma, neopazno
na zemljo noč hiti,
ah, kresna noč s svojimi čudi,
s pravljicami davnih dni.

Če z njimi objela bo rožo —
poljub ji dala bo,
če dahnila v sivo bo skalo —
se ji nasmejala bo . . .

In vse jo vabi, vabi,
in vse po nji hrepeni;
polagoma, neopazno
na zemljo noč hiti . . .

2.

Nad poljano plava
nemir nocoj,
nad poljano plava
lučk nebroj . . .

Nocoj govorijo rože
v ponočni čas,
k njim drobne kresnice-lučke
so prišle v vas.

Pa pravijo si o ljubezni,
o srečnih dneh,
o tihem hrepenenju
v prezgodnjih grobéh . . .

3.

Kresovi, jasni kresovi
obkrožajo tiho vas,
iz dalje, iz dalje plava
vesele pesmi glas.

In angeli božji hitijo
čez goro, čez plan,
izročajo zemlji pozdrave
nebeških poljan . . .

In stopajo v hiše pobožne,
ljudem pokoja nesoč . . .
Vso zemljo s tiho srečo
objema kresna noč . . .

Ivo Danič.

Tončki.

O tebi sanjam žive sanje,
o tebi usta govore,
po tebi vedno duh mi toži,
po tebi hrepeni srce.

Bog ve, kdaj spet trenutki blagi
povrnejo se mi nazaj,
da gledam ti v očesce jasno
in najdem v njem svoj mladi raj? . . .

Bogomila.